

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 г 4/2020
21.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Иван Мицић, адвокат из ..., у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду П 36/19 од 05.02.2020. године, дана 21.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА жалба предлагача и **ПРЕИНАЧУЈЕ** решење Вишег суда у Београду П 36/19 од 05.02.2020. године у делу става четвртог изреке тако што се предлагачу поред досуђеног износа од 40.000,00 динара **ДОСУЂУЈЕ** примерена накнада у износу од још 80.000,00 динара и **ОБАВЕЗУЈЕ** Република Србија да му досуђену накнаду исплати на терет буџетских средстава опредељених за рад судова у року од три месеца почев од дана подношења захтева за исплату, као и трошкове другостепеног поступка у износу од 12.780,00 динара, у истом року.

Жалба предлагача **СЕ ОДБИЈА** и **ПОТВРЂУЈЕ** наведено решење у преосталом делу четвртог става изреке, као и у петом ставу изреке који се односи на трошкове поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П 36/19 од 05.02.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да је предлагачу АА из ... повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Другим основним судом у Београду у предмету О бр. 3862/17. Ставом другим изреке, наложено је Другом основном суду у Београду да предузме све неопходне мере како би се оставински поступак из става првог изреке спровео у најкраћем року. Ставом трећим изреке, одређено је предлагачу примерена накнада за повреду права на суђење у разумном року у износу од 40.000,00 динара која ће му се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова у року од три месеца од дана подношења захтева предлагача за исплату. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев предлагача за износ преко досуђених 40.000,00 динара до тражених 400.000,00 динара. Ставом петим изреке, обавезана је Република Србија да предлагачу исплати износ од 6.000,00 динара на име трошкова поступка.

Против наведеног решења, у делу којим је одбијен захтев за исплату новчане накнаде преко досуђеног износа, као и у делу одлуке о трошковима поступка предлагач је благовремено изјавио жалбу због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези са чланом 402. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, број 25/82 ... „Службени гласник РС“, бр. 46/95 ... 55/14), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба делимично основана.

У поступку доношења решења није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

У поступку пред првостепеним судом утврђено је да је предлагач навео да му је повреда права на суђење у разумном року почињена неоправдано дугим поступком који се водио пред Другим општинским судом у Београду од 1973. године. Решењем Другог општинског суда у Београду О. 802/75-77 од 13.05.1985. године прекинут је оставински поступак иза пок. ББ и пок. ВВ и наследни учесници су упућени на парницу. Заоставштина иза покојних ББ и ВВ, чији је законски наследник подносилац приговора, још увек није расправљена па је предлагач навео да му је повреда права на суђење у разумном року почињена неоправдано дугим поступком који се води пред Другим основним судом у Београду. Преложио је да суд утврди да му је повређено право на суђење у разумном року и да наложи Другом основном суду у Београду да предузме све мере како би се поступак окончао у што краћем року, утврди право на примерену накнаду и досуди му трошкове поступка.

Одлучујући у о поднетом захтеву, Виши суд у Београду је извршио увид у списе Другог основног суда у Београду О бр. 3862/17 (стари број О. бр. 63806/03) и утврдио да оставински поступак који траје од 1973. године још увек није окончан, те да траје неразумно дуго. Приликом одлучивања суд је ценио сложеност чињеничних и правних питања која су постојала у поступку, процену сложености као и да је решењем Другог општинског суда у Београду О. број 82775-77 од 13.05.1985. године поступак прекинут с`обзиром да између наследних учесника настао спор о саставу заоставштине, али да сама чињеница да је оставински поступак само од покретања поступка до његовог прекида трајао 10 година, указује да је у конкретном случају повређено право на суђење у разумном року. У првостепеном решењу су хронолошки наведене све радње које је суд предузимао, па је након оцене утврђеног чињеничног стања првостепени суд одлучио као у изреци побијеног решења.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је примењујући одредбе члана 32. став 1. Устава и члана 8а Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова оценио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року јер напред наведени оставински поступак започет 1973. године није окончан. Из тих разлога првостепени суд је утврђујући повреду права предлагача на суђење у разумном року изрекао меру убрзања поступка, а предлагачу досудио новчану накнаду због утврђене повреде у износу од 40.000,00 динара.

Основано се жалбом предлагача указује да је досуђена накнада непримерена утврђеној повреди права на суђење у разумном року, односно да приликом одређивања

ове накнаде првостепени суд није правилно применио напред наведене одредбе материјалног права.

Наиме, према одредби члана 86 став 1. Закона о уређењу судова суд може подносиоцу захтева одредити примерену накнаду када утврди да му је повређено право на суђење у разумном року. Подносиоцу захтева коме је повређено наведено право, суд може одредити новчану накнаду када постави опредељени захтев за исплату и када нађе да би њено досуђивање представљало одређени вид сатисфакције за утврђену повреду права. Имајући у виду напред утврђено чињенично стање и све околности конкретног случаја, Врховни касациони суд налази да предлагачу припада примерена накнада од још 80.000,00 динара, односно у укупном износу од 120.000,00 динара, чиме се остварује сврха која треба да се постигне и која представља циљ овог поступка у смислу члана 8а и 8б Закона о уређењу судова. Досуђивање накнаде у већем износу било би противно циљу коме је она установљена законом.

Потврђена је одлука о трошковима првостепеног поступка, с`обзиром да су они правилно одмерени и досуђени за састав иницијалног акта од стране пуномоћника адвоката према Тарифном броју 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката а све на основу члана 153. став 1. и 2, 154. и 163. став 1. ЗПП у вези члана 30. став 2. ЗВП Предлагачу су досуђени трошкови другостепеног поступка у складу са напред наведеним и то за састав жалбе и судске таксе.

Из наведених разлога, применом члана 401 став 1. тачка 2. и 3. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић